

Carme Renedo i Puig

Em costa parlar d'en Joan Domènech. Sempre és difícil aturar-se un moment i apamar el dolor de les absències; prendre consciència de les pèrdues absolutes i irreversibles. És ben bé aquest l'exercici: suspendre's en el temps i deixar que els records t'amarin.

Va ser el meu cap polític a la Diputació, el meu diputat i després també el meu cap com a director dels Serveis Territorials de Cultura. Ens portàvem vint anys i això, quan jo en tenia trenta, venia a ser gairebé com un segle. La diferència d'edat i el càrrec em van fer tractar-lo de vostè. En poc menys d'una setmana de conèixer-lo, el senyor Domènech va passar a ser en Joan. Per sempre més.

Aquells anys vam treballar de valent i vam riure molt. En Joan sabia treure el suc de qualsevol situació i se servia de l'humor per superar moments potencialment conflictius, per analitzar els problemes des d'un altre punt de vista i per aprofundir en l'amistat. Va ser una persona sempre atenta i curiosa en les seves relacions i infatigable. Però un clau en treu un altre i a la vida laboral sempre hi ha un nou cap per substituir l'anterior. La feina empeny.

A la vida personal, en canvi, no hi ha relleu possible per a en Joan. Ja no obriré la bústia pels volts de Nadal per trobar el seu nou poema. No em trucarà pel meu sant com feia, any rere any. No em farà cap més broma sobre els maldecaps que ens va portar un sopar a Figueres. No escriurà cap més obra de teatre. No em trucarà a la porta de casa ni m'arribarà carregat de bossetes i bossetes de sucre per a la col·lecció que feia el meu home... Com que les recollia, i explicava per què ho feia, va arribar a tenir una xarxa de proveïdors que estenia la seves arrels per mig país. Això sol ja diu prou del seu tarannà i de com la gent se l'estimava.

No li llegiré nous articles. No me'l trobaré a qualsevol xerrada i la farem petar. Ja no em farà riure amb qualsevol acudit. No em tornarà a commoure la seva bonhomia.

A Lloret i al Casinet hi fa més fred que no feia. Al país hi fa més fred.

El dolor és un no-lloc inhòspit i glaçat. El record i l'agraïment, molts records i un profund agraïment, l'amoroseixen.